

Discurs del president de la Generalitat al ple de la qüestió de confiança

Iniciem el curs polític i el període de sessions parlamentàries en aquest cas d'una forma poc habitual –de fet, d'una forma inèdita- és inèdit que hi hagi un debat de la qüestió de confiança que vaig anunciar el 8 de juny en aquesta mateixa Cambra, davant de tots vostès.

Som a la meitat de la legislatura i tot el que ens ha precedit fins ara recalca el caràcter excepcional del període encetat al nostre país avui fa un any i un dia, quan dos milions de catalans van votar a favor que Catalunya esdevingués un Estat independent.

És excepcional:

- Pel mateix 27-S: on es produeix un mandat plebiscitari, on hi ha un esforç d'unitat sense precedents, on es registra una participació rècord i on es produeix una expressió de la pluralitat de Catalunya que, amb posicions polítiques molt distants i diverses, queda reflectida en un Parlament on es pot, si es vol, pot escoltar la veu de tothom.
- Per una investidura al darrer moment d'un candidat no previst, fruit d'un pacte que comprometia les parts signants a emprendre la legislatura amb la garantia de l'estabilitat parlamentària necessària per complir el mandat de les urnes. El candidat de la majoria feia un pas al costat i el grup de la minoria falcava l'estabilitat.
- Per una legislatura de durada no convencional i ajustada a aquells 18 mesos coneguts de tothom.
- Pel rebuig a la tramitació dels pressupostos cinc mesos després d'haver-se iniciat el mandat, amb el trencament del compromís d'estabilitat que aquest fet comportava i, per tant, el risc seriós de trobar-nos amb un govern sense els suports inicials i, per tant, un Govern inviable.
- I per la consideració, per primera vegada en la història del nostre Parlament, d'una qüestió de confiança a la qual em sotmeto com a president de la Generalitat.

Tot això en un any d'ençà de les eleccions i en menys de nou mesos de l'inici de la legislatura.

No està malament.

Amb aquest breu inventari, que els asseguro que podria ser més exhaustiu si entréssim en detalls, i no cal, podríem convenir que ja n'hem cobert amb escreix la dosi recomanable

d'excepcionalitats. I que fins aquí hem arribat. I que potser enlloc d'una qüestió de confiança millor que haguéssim anat directament a eleccions.

No dic que això no pugui passar, i demà ho veurem. I segur que, a més, ho sentiré a dir, si no em fallen les previsions. N'hi ha que voldran aprofitar l'oportunitat, amb tota la legitimitat, perquè s'aturi la legislatura i anem a unes eleccions. O potser voldran aprofitar-la per enviar a la paperera de la història un procés que fa quatre dies ha tornat a demostrar, per sorpresa d'alguns, la seva enorme capacitat de mobilització. Els dic per endavant que no m'espanta cap escenari que surti d'aquest Parlament, perquè serà el reflex de la voluntat ciutadana i com a tal s'haurà de respectar sense cap mena de dramatisme. Si demà el Parlament em retira la confiança, caldrà triar un altre president o presidenta o altrament, en el cas que no s'investeixi ningú, quedarien convocades noves eleccions.

Però si demà la majoria d'aquest Parlament em renova la confiança que avui els sol·licitaré, demano que sigui igualment respectada amb la mateixa actitud democràtica per part d'aquells que haurien preferit una altra decisió. Cap decisió, ni l'una ni l'altra, no té més legitimitat ni tampoc menys.

Insisteixo, perquè quedi clar i ningú no en tingui cap dubte, atesa la transcendència del debat que tenim: vinc a sol·licitar la confiança i disposat a assumir les conseqüències de la decisió del Parlament. La qüestió de confiança és un mecanisme democràtic previst en situacions com l'actual, que ens remet a la temporalitat dels càrrecs i sobretot a l'autoritat preeminent que tenen els parlaments en tota societat que vulgui arrelats en la seva base fundacional els valors de la democràcia. I si d'ella se'n desprèn que algú, en aquest cas jo, no compta amb la confiança de la Cambra, s'assumeixen les conseqüències sense cap retret. I si resulta que la decisió és la contrària, demano també que s'assumeixin les conseqüències i s'actui de manera coherent a aquest mandat.

Jo òbviament avui i demà m'esforçaré a convèncer la majoria de diputats perquè passi això segon.

Intentaré explicar per què crec que hem de transitar d'excepcionalitat en excepcionalitat fins a la normalitat final, i per què demano al Parlament que m'atorgui la confiança necessària per culminar amb èxit aquest trànsit cap a la normalitat definitiva de la manera més eficaç, que vol dir de la manera amb què acabem guanyant-nos la confiança dels ciutadans quan els citem davant de les urnes.

De fet, avui els proposo que iniciem una cadena de confiances que no s'acabi demà amb la votació sinó que continuï fins que Catalunya esdevingui un Estat independent de ple dret. Més que proposar-los que em facin confiança els proposaria que ens fem confiança.

Una cadena de confiances que involucri tothom, que no exclogui ningú i que no prescindeixi de ningú. Confiances compartides, que cada dia s'han de reforçar i que són imprescindibles per fer creïble als ulls dels nostres ciutadans, primer, i als ulls del món, després, que anem de debò, que estem decidits i que no escatimarem esforços fins a aconseguir-ho. Esforços

per anar junts, com fa un any, i per continuar junts en totes i cadascuna de les fites que hem identificat d'aquí al mes de juliol, quan acabi la legislatura. Segur que en aquesta cadena de confiança tots hi hem de fer més del que no hem fet fins ara si la volem mantenir i la volem reforçar i la volem mantenir via. Personalment em comprometo a treballar amb una complicitat i una coordinació majors amb aquells grups i diputats que m'atorguin la confiança, que em semblen indispensables fins al final de la legislatura.

Abans d'exposar-los les raons per les quals els demanaré el seu suport, crec que és obligat que jo els recordi com hem arribat en aquest punt i que refresqui la memòria de les raons per les quals hem arribat avui a celebrar el primer debat sobre una qüestió de confiança de la història d'aquest Parlament.

Com vostès saben, el Govern que presideixo, el Govern de Junts pel Sí, neix d'una sessió d'investidura tinguda el mes de gener passat, en la qual s'exposa i s'aprova, amb una majoria absoluta de 70 diputats, un programa de Govern.

Un programa de Govern que és l'aplicació i el desenvolupament del programa electoral de Junts pel Sí, que preveu alhora el compromís de posar en marxa un pla de xoc social negociat durant els mesos anteriors a la investidura entre Junts pel Sí i la CUP, i que respon tanmateix a un mandat molt clar de les urnes (reflectit en una majoria parlamentària de setanta-dos diputats) de portar aquest país a les portes d'un estat independent.

M'agradaria repassar molt succintament quins eren -quins són de fet- els eixos d'aquest programa de Govern aprovat el 10 de gener passat, ara fa gairebé nou mesos:

Primer. Avançar en la construcció d'un país més just, més equitatiu, més saludable, més segur i més culte.

Segon. Consolidar la recuperació econòmica del país i aconseguir que això comporti més ocupació, més estable i de més qualitat.

Tercer. Fer de Catalunya un país d'alta qualitat democràtica, referent en transparència i participació.

Quart. En relació amb el procés de construcció de Catalunya com a Estat:

- Culminar el procés en la fase participativa, ciutadana i associativa.
- Dissenyar definitivament les estructures d'Estat i la seva posada a punt.
- Tramitar al Parlament les lleis bàsiques del procés.
- Assolir la plena internacionalització del procés de construcció i constitució de l'estat català independent.

Aquest són els eixos bàsics que conformen i guien l'acció d'aquest Govern. Més endavant faré una breu pinzellada de les principals fites assolides, però serà òbviament en el proper debat de política general de la setmana que ve on podrem detallar i debatre abastament al

voltant de les actuacions que s'emmarquen en aquests eixos. Però sí que els vull deixar clar que aquestes línies bàsiques del programa de Govern establertes en el debat d'investidura no s'han posat en cap moment en qüestió.

I, d'una forma especial, vull remarcar que en cap moment s'ha qüestionat ni s'ha posat en dubte el mandat parlamentari de preparar Catalunya perquè esdevingui un estat independent.

Ara bé, tot i no haver-se posat en dubte ni el mandat democràtic emanat de les urnes ni el programa de Govern, sí que s'ha qüestionat (i per això som avui aquí i per això no iniciem el curs polític amb el debat de política general sinó amb el debat d'aquesta qüestió de confiança) sí que s'ha qüestionat un dels principals instruments que permeten funcionar a un Govern i desenvolupar amb plenitud les seves polítiques: és a dir, els pressupostos.

Com també recordaran, el passat 8 de juny, els pressupostos que aquest Govern havia presentat a la Cambra i que incloïen el major percentatge en despesa social que mai havien tingut uns pressupostos (concretament, un 73,6%), no van superar el debat de totalitat.

D'aquesta manera, tot un seguit d'actuacions que incorporava el projecte de pressupostos, amb la pròrroga pressupostària, no s'han pogut dur a terme:

- La reducció d'un 50% de les llistes d'espera de primera visita a l'especialista i proves diagnòstiques.
- La reducció d'un 10% de les llistes d'espera quirúrgiques.
- L'increment de 5.830 nous beneficiaris de la Renda mínima d'inserció; 70 M€.
- L'increment de 1.470 places residencials d'atenció a la gent gran i a persones amb discapacitat.
- L'increment de l'atenció domiciliària a 6.500 persones amb dependència.
- Suprimir les taxes pels informes d'arrelament de les persones immigrades.
- Millorar la dotació de recursos propis pel treball protegit i la inserció sociolaboral (30M€).
- Convocatòria pública de 400 places de Mossos d'Esquadra.
- Augmentar en 14,3 M€ els recursos per a la lluita contra la pobresa infantil.
- Disposar de 10 M€ per fer front a la pobresa energètica.
- Destinar 10 M€ a la llei de barris per impulsar projectes transversals per reforçar la cohesió social a 100 barris del nostre país.
- Destinar 162 M€ per millorar el transport públic.
- Destinar 66 M€ per millorar la mobilitat a la xarxa viària.
- O el fet de no poder ampliar l'aplicació de la tarifa social del cànon de l'aigua en casos de pobresa energètica, de la qual es podrien beneficiar 42.000 llars el nostre país.

Els recordo això perquè som aquí per la no aprovació d'un pressupost que preveia totes aquestes mesures. És per això que som aquí, no per altres coses. Sé que demà alguns de

vostès diran que som aquí per altres raons. No, no, som aquí perquè aquest pressupost, que entre d'altres coses, contenia aquest seguit de mesures no es va aprovar. Ni tan sols no es va arribar a tramitar.

Per tant, aquests són alguns efectes de la no aprovació dels pressupostos per aquest 2016. D'haver-se tramitat i aprovat la Llei de pressupostos avui enlloc de qüestió de confiança tindríem més recursos a disposició dels nostres ciutadans.

El cas és que sense pressupostos no es pot governar bé. Sense pressupostos no es pot governar bé i si no podem governar bé, hauríem de tornar a donar la paraula als ciutadans. En les converses que he mantingut aquestes darreres setmanes he comprovat que hi ha una voluntat sincera que la legislatura continuï, hi és almenys per part dels qui van permetre que comencés. Si jo hagués dubtat que aquesta voluntat no existiria mai hauria pres una altra decisió, però confiava i confio que fins i tot en els moments de més discrepàncies, i la no aprovació dels pressupostos en va ser un important, sabrem ser lleials a l'encàrrec dels catalans. Però aquesta voluntat avui i demà s'ha d'acreditar, s'ha de certificar.

Si demà superem aquesta prova i ens comprometem a aquella cadena de confiances que he reclamat, el que els asseguro és que no hi tornarà a haver cap més debat com el d'avui. O s'aproven els pressupostos que enllesteix el vicepresident Junqueras i podem, per tant, encarar el tram final de la legislatura, o faré ús de les facultats que tinc per convocar eleccions. Aconsello, per tant, que qui no tingui cap intenció d'aprovar els pressupostos millor que ens estalviï el dubte i el temps i demà no m'atorgui la confiança que reclamo. *Confiança sense pressupost* em recorda la frase de Sant Jaume que figura en la impressionant obra "Les quatre cròniques" d'Antoni Tàpies, a la part corresponent al Llibre dels Fets, i que presideix el saló on es reuneix el Consell Executiu del Palau de la Generalitat, que exconsellers i exconselleres recordaran amb precisió: "Fe sense obres morta és". Ahir encara la vaig contemplar.

Això és, a grans trets i òbviament contrastat amb l'opinió que en tindran vostès, que segurament en molts casos serà discrepant, el que considero que ens ha dut a la situació actual.

Anem a les raons de fons per les quals els demano que demà, un cop exposades i debatudes totes les posicions, que escoltaré amb molta atenció, una majoria de vostès m'atorguin la confiança per continuar aplicant el Pla de Govern amb què em vaig presentar el dia 10 de gener passat, i que va rebre l'aprovació de la majoria absoluta de la Cambra.

Que vol dir:

En primer lloc: servir el nostre país, atendre les necessitats, combatre les desigualtats, combatre en especial els efectes de la crisi, millorar les condicions de vida dels nostres conciutadans, prioritzar l'agenda social i alhora fomentar la reactivació econòmica per tal que es creï riquesa i es generin llocs de treball de més qualitat i de major durada. Tot això per als 7,5 milions de catalans i catalanes, que tenim els mateixos drets i els mateixos

deures, sobretot a tenir un sistema educatiu, un sistema de salut, un sistema de serveis socials, un servei de mobilitat pública, etc. en les millors condicions i equitatiu.

En segon lloc: defensar el nostre país, que vol dir defensar la seva gent, dels tractes injustos i lesius per a la seva qualitat de vida de les polítiques i les decisions que emprèn el govern de l'Estat, que en la seva deriva de recentralització unilateral, asfíxia de manera clara les finances de la Generalitat i reitera en els seus incompliments, la qual cosa perjudica també i per igual els 7,5 milions de catalans i catalanes. L'Estat no fa distincions. L'Estat quan perjudica els catalans els perjudica pensin el que pensin, parlin la llengua que parlin, votin el que votin, però el perjudici el socialitza en els 7,5 milions de catalans. Tant li fa si pensen que Catalunya ha de continuar essent una autonomia descafeïnada de la Monarquia espanyola com si pensen que ha d'esdevenir un Estat independent: el mal tracte de l'Estat espanyol els perjudica exactament igual. El 8% de dèficit fiscal surt tant de la butxaca d'un independentista com de la d'un *dependentista*. Les conseqüències de la manca de recursos les pateix tothom per igual, de la mateixa manera que els beneficis d'un repartiment just també serien per a tothom.

I en tercer lloc, recordant el compromís de l'agenda d'aquest Govern, que és el que explica el caràcter excepcional de la legislatura i del nostre programa de govern, la renovació de la confiança ens cal per fer possible l'horitzó polític al qual aspira la majoria dels catalans: que aquest país es governi a si mateix sota la forma d'una república.

Deixo per al final aquest tercer bloc i tot el que té a veure amb la culminació del procés polític cap a la independència i em centraré ara a posar alguns exemples del que hem anat fent fins avui en els dos primers blocs que he esmentat, tot i que, insisteixo, ja els he dit abans que la setmana que ve en parlarem amb molt més detall en el debat de política general, i segurament també en el posterior debat de pressupostos, si en tenim l'oportunitat, que espero que sí.

- Un dels elements que més ens preocupen com a Govern és la creació de més llocs de treball i de qualitat, i totes les eines són poques a l'hora de transformar i potenciar el nostre model productiu. Dos exemples, per un costat, el Pacte Nacional per a la Indústria, que hem començat a treballar en col·laboració amb tots els agents implicats; i de l'altre, el desplegament de la Llei de formació professional, amb l'objectiu de relligar formació i empresa -amb l'FP dual com a abanderada d'aquest objectiu últim. Hem augmentat els fons per a polítiques actives d'ocupació, prioritzant especialment les persones aturades de llarga durada majors de 55 anys i els joves, i hem creat el Programa d'Orientació Professional Personalitzada per ajudar persones aturades a trobar feina amb un assessorament individualitzat.
- L'economia catalana encadena 5 trimestres de creixements superiors al 3%. L'increment del darrer trimestre, d'un 3,4%, gairebé dobla la mitjana de la UE-28, i és fruit en gran part per la indústria que ha tingut el creixement més elevat des de 2010. Aquesta és una dada molt bona i això s'ha produït aquí a Catalunya.

- De fet, la nostra economia ja encadena 13 trimestres consecutius de creixement positiu, i tots ells per sobre del creixement de la mitjana espanyola.
- Com a conseqüència, el PIB per càpita dels catalans és avui més alt que en els darrers 7 anys.
- D'altra banda, la taxa d'atur de Catalunya se situa per sota del 16%, 4 punts menys que en el conjunt espanyol; un diferencial, per cert, que ha anat augmentant progressivament des de l'inici de la crisi (quan només ens separaven 2 punts).
- Val a dir que la millora del nostre sistema productiu passa cada cop més necessàriament per afrontar els nous reptes globals –energètics i climàtics- i la transició vers un model econòmic i social més sostenible. Aquesta aposta per un futur millor, l'estem construint amb seguretat amb la primera llei que el Govern que tinc l'honor de presidir vam aprovar com a Govern -la Llei del canvi climàtic-, amb la proposta de Pacte Nacional per a la Transició Energètica o amb el Pla d'acció per al desplegament d'infraestructura dels vehicles elèctrics.
- Recordo que també, tot i l'ofec econòmic al qual es veu sotmès diàriament el país, hem posat en marxa equipaments i infraestructures rellevants per a la nostra competitivitat, com són, no fa masses dies, el Campus universitari Diagonal-Besòs, que va molt més enllà dels beneficis d'un equipament universitari i de recerca i contribuirà al desenvolupament de Sant Adrià del Besòs com a ciutat universitària, o el perllongament dels FGC a Sabadell, i que contrasten amb l'oblit reiterat de l'Estat pel que fa a les Rodalies i el Corredor Mediterrani. Rodalies que aquest estiu han tornat a ser notícia per la seva capacitat de generar col·lapse.
- Hem afrontat els embats judicials del Govern de l'Estat, mitjançant el que vol que sigui i actui com el seu braç armat -el Tribunal Constitucional- amb noves lleis que protegeixen el ciutadà de ser desnonat o de patir talls d'aigua o llum. I aquí permetin-me que destacar la nova llei de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones que es troben en risc d'exclusió social i que estem impulsant amb celeritat i amb la col·laboració de professionals, entitats i món local. Una col·laboració amb el món local que s'ha concretat també en el nou contracte programa 2016-2019 amb els ens locals de manera que tinguin una cartera de serveis socials que, entre d'altres, prioritza els serveis dirigits a infants i adolescents en situació de vulnerabilitat. Aquesta és una actitud que fa possible una màxima de la qual demano que tots fem nostra i que sens dubte el Govern fa seva: a cada bloqueig de l'Estat espanyol, una resposta catalana, que vol dir una resposta per a tots els catalans i catalanes.
- Un altre exemple del país més inclusiu que volem és el blindatge del nostre model sanitari per garantir l'accés universal a la salut (una llei que hem d'aprovar en breu i que espero que compti amb el suport de tots vostès) i que reverteix una decisió immoral de l'Estat d'excloure persones vulnerables del sistema de salut, i que

nosaltres mai hem volgut seguir. En aquest sentit de defensar i potenciar el nostre model sanitari públic els recordo que fa tot just una setmana inauguràvem el nou bloc quirúrgic de la Vall d'Hebron, que posa a disposició de tots els ciutadans, també ara, el millor equipament d'Europa. No hi ha cap altre centre que disposi de, per exemple, dos robots quirúrgics, que permeten una atenció que als altres països és un privilegi a l'abast de molt pocs i que al nostre és a disposició de tothom, fent ben explícita la raó del nostre compromís amb una Catalunya que es governi a si mateixa, que gestioni els seus recursos i que decideixi les seves polítiques. Per això hem aprovat el Pla de Salut 2016-2020, que és una guia clara a seguir per als propers anys.

- Estem també posant les bases per bastir la hisenda pròpia, a través del seu desplegament territorial i competencial, i ho fem convençuts que ha de permetre recaptar tots els recursos que es generen a Catalunya i millorar la lluita contra el frau fiscal.
- I no només volem lluitar contra el frau, estem també desplegant la Llei de transparència -per cert, una llei més estricta que la seva homòloga estatal-, i ho fem amb la posada en marxa, per exemple, del registre de grups d'interès, l'aplicació del nou codi de conducta dels alts càrrecs... Tot plegat amb l'objectiu de ser una administració en què els nostres conciutadans hi confiïn sense fissures i que pugui combatre la corrupció, no pas només havent-la de perseguir un cop ja s'ha produït, que es fa i es farà tant com calgui, sinó, sobretot, evitant-la.
- Estem impulsat consensos a diferents nivells en temes que són estratègics per al país, com el tercer Pla del Tercer Sector social. I també en tots els nivells territorials, on voldria destacar els acords concrets amb el president de la Generalitat Valenciana, Ximo Puig, o la presidenta de les Illes Balears, Francina Armengol, o la consolidació de les relacions bilaterals amb els principals ajuntaments de Catalunya (L'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Santa Coloma, Tarragona, Terrassa, Sabadell, entre d'altres).
- I un darrer punt sobre el qual cal fer esment: tot i no tenir pressupostos, hem prioritzat, a costa d'altres partides, actuacions que considerem importants pel benestar dels nostres conciutadans, com la partida oberta per a les beques menjador i l'aplicació dels nous criteris d'assignació, l'increment de 400 docents per a les escoles d'alta complexitat o els ajuts urgents per al pagament del lloguer.

Tot això i més dibuixa un recorregut de vuit mesos d'un Govern que funciona, d'un Govern que compleix, d'un Govern que recorre el territori per escoltar tothom, que actua davant les emergències que se li presenten i que en tot moment ha donat, dona i donarà mostres palpables de voluntat de diàleg i d'acord. En aquest sentit, més enllà del que és l'acció de govern, crec que és molt important també remarcar tot allò que fa referència a l'acció complementària entre Govern i Parlament, ja sigui pel que fa a la funció legislativa com a l'impuls i el control de l'acció de Govern exercida pel Parlament.

- Així, el Govern ha aprovat i tramès al Parlament 13 projectes de llei (a banda d'aprovar 13 memòries prèvies) i ha aprovat 4 decrets llei que han estat validats pel Parlament.
- El Govern (i jo mateix com a president) ens hem sotmès fins ara a 13 sessions de control, en les quals hem respost 195 preguntes.
- Els consellers i conselleres han respost 86 interpel·lacions dels grups; hi ha hagut una compareixença meua com a president davant del ple, 38 compareixences de consellers en diferents comissions i 33 compareixences d'alts càrrecs.
- El Govern ha respost ja 5.028 preguntes escrites i 56 preguntes orals en comissió.
- El Govern ha presentat ja 88 informes de compliment de mocions i resolucions aprovades pel Parlament.
- A banda d'això, el mes de març passat va tenir lloc un debat monogràfic sobre la situació d'emergència social, que va implicar l'aprovació d'una resolució que inclou 82 punts i 273 mesures, de les quals un 76% ja estan en curs o s'estan aplicant.
- I la setmana que ve ens sotmetrem al debat general sobre l'orientació política del Govern i si prospera la qüestió de confiança després tindrem el debat dels pressupostos per al 2017.

Ja veuen que aquest Govern que tenia els dies comptats i que havia d'esclatar en contradiccions internes i que s'encallaria al Parlament... aquest Govern ha fet feina, la fa i la vol continuar fent. Però he de reconèixer que hi ha hagut entrebancs que no esperàvem, i que en cas de persistir dificultaran seriosament la nostra feina.

Per això som aquí, i per això convé que fem un reset i que ens preguntem si volem continuar, i si ens comprometem a tot el que implica culminar la legislatura. He vingut a preguntar-los això: per complir el programa de Govern en tota la seva ambició cal poder continuar la feina sense entrebancs. Ens hi comprometem? Jo ho demano al Parlament i n'espero la resposta demà, en el vot que cadascú de vostès expressarà amb tota llibertat, i que per a mi i per a vostès hauria de ser un compromís. Si la resposta de la majoria és un sí a aquest compromís, el mandat del 27-S es complirà fins al final i ho podrem anar verificant, conjuntament, en totes les fases que ens esperen d'aquí al mes de juliol.

He dit que deixava per al final el bloc que explica el caràcter excepcional de la legislatura.

És evident que volem convertir-nos en un Estat.

Tenim el mandat dels ciutadans de preparar aquí al Parlament i al Govern tot allò necessari perquè Catalunya pugui esdevenir un Estat independent, i aquest és un mandat que s'ha de complir i que jo m'he compromès. Ho vaig fer des del dia que vaig accedir a la presidència, que aquest seria el meu compromís. Avui ho reitero.

L'horitzó polític que volem aconseguir és el que reuneix més força que cap altre, el que té la capacitat més gran de mobilització, espectacular, exemplar i admirable arreu del món, i a més sostinguda en el temps. Entorn de la idea d'una Catalunya República, independent o confederada, s'hi aplega la majoria dels ciutadans de Catalunya, i una immensa majoria d'aquesta immensa majoria vol que aquesta república sigui un Estat independent. No hi ha cap altre projecte polític a Europa que mobilitzi tanta gent, no hi és tampoc a casa nostra, ningú no és capaç de reunir milions de persones durant cinc anys seguits a l'entorn d'una reforma de la Constitució, per exemple, o a l'entorn de la mateixa Constitució que encara és vigent, com sí que ho és la voluntat acreditada tantes vegades com ha fet falta que ens volem constituir i constituir definitivament en un Estat independent.

Això és el que haurem fet en culminar la legislatura si ningú no falla. Jo no fallaré, però jo no podré complir sense una majoria al Parlament sense fissures i sense la gent mobilitzada quan calgui que es mobilitzi. Que caldrà. I que sé que no fallarà, perquè en tots aquests anys, si alguna cosa s'ha demostrat reiteradament és que la gent no falla quan se la necessita.

Aquest és un horitzó factible, necessari i irreversible. El podem dur a terme, el necessitem per poder progressar i donar als nostres fills i néts les oportunitats que es mereixen, i és el resultat d'una voluntat popular que no fa marxa enrere. Ens podem posar d'acord a administrar aquest compromís amb tothom, fins i tot amb els contraris a la independència de la mateixa manera que els independentistes van col·laborar amb el compromís dels autonomistes quan aquesta era la voluntat majoritària dels catalans. Se'n diu pragmatisme, se'n diu política, se'n diu democràcia.

Per assolir aquest horitzó vam identificar que era necessari el següent:

- Estructures d'Estat, per anar de l'autonomia a la independència.
- Un paquet legislatiu, per anar de la llei a la llei.
- Una validació ciutadana, per anar de les urnes a les urnes.

Sobre estructures d'Estat i paquet legislatiu deixi'm que els faci un resum d'on ens trobem en aquests moments i el que ens espera fins al final de la legislatura. Crec que avui toca entrar en un detall major i explicitar en seu parlamentària un compromís explícit a dotar-nos d'unes eines indispensables perquè no hi hagi salts al buit i per donar plenes garanties, cosa que hem fet d'ençà del primer dia en què ens vam posar a treballar.

A finals del mes de juny del 2017 tindrem preparades les estructures d'estat necessàries per poder actuar com un estat i poder-nos integrar a la UE i a la comunitat internacional. Estem preparats per fer aquest trànsit cap a l'estat independent de manera ordenada. Com deia,

sense salts al buit, amb garanties pel que fa, no solament a la seguretat jurídica, sinó també a la viabilitat econòmica del nou estat, és a dir, a la sostenibilitat dels seus comptes públics i a la continuïtat de les prestacions socials i dels serveis públics propis d'un estat del benestar. I ho farem com ho hem fet sempre, de manera pacífica i democràtica.

En definitiva, a finals de juny del 2017 estarem preparats per poder-nos desconnectar de l'Estat espanyol amb plenes garanties i si fos possible, per poder-ho fer de mutu acord amb l'Estat i seguint els procediments legalment previstos. Estarem preparats, perquè ja s'està treballant des de fa temps amb aquest objectiu i hauria estat una irresponsabilitat greu per part del Govern i dels partits que li donen suport proposar la creació d'un estat propi i no preparar amb la màxima cura aquesta creació i el seu funcionament inicial.

S'està treballant fins a l'últim detall no només els textos normatius indispensables -lleis, decrets-llei- sinó també altres mesures més concretes i operatives, com ara tot allò que afecta als recursos humans, materials i pressupostaris necessaris per tal que el nou estat en el moment de la desconexió pugui exercir efectivament les noves funcions que haurà d'assumir.

S'està treballant també amb especial cura i dedicació en els protocols de les actuacions que caldrà realitzar en àmbits especialment sensibles el dia de la desconexió i els dies i setmanes següents. Estem parlant de diversos centenars de mesures concretes, documents i actuacions materials, que afecten tots els àmbits, des de la seguretat fins a les comunicacions, des de la sanitat exterior fins a l'administració de justícia, el reconeixement internacional del nou estat, les representacions diplomàtiques exteriors, les estratègies individualitzades relatives als milers de tractats i als centenars d'organitzacions internacionals als quals s'haurà d'adherir el nou estat, la protecció social, el subministrament energètic, les infraestructures i centres de recerca, la gestió integral de la pesca marítima o el sistema d'assegurances agràries. La llista podria ser molt llarga.

Alguns d'aquests treballs ja s'han donat a conèixer. És el cas, per exemple, de la llei del codi tributari de Catalunya i els seus tres primers llibres, entre els que figura els de l'Agència Tributària, el Consell Fiscal i la Junta de Tributs, o l'esborrany de la llei de l'Agència de Protecció Social. Els altres treballs, des de la llei fundacional i de transitorietat, fins al protocol relatiu a la gestió de rius o carreteres internacionals, el tractament de residus nuclears, etc. s'aniran presentant en el moment que s'estimi políticament oportú.

En tot cas, ha de quedar clar davant dels ciutadans que en el moment de ser cridats a les urnes per expressar la seva voluntat sobre la creació del nou estat tindran a disposició tota la informació sobre les estructures d'estat que és necessària per poder-se pronunciar amb ple coneixement de causa.

Les estructures i les activitats que cal preparar i realitzar són certament moltes i complexes, però es tracta d'una tasca abastable i això és així perquè a hores d'ara ja tenim unes institucions i unes estructures administratives en ple funcionament i això fa que sovint el que cal fer no és tant crear institucions o estructures noves com simplement reforçar les que ja

tenim. D'altra banda, cal tenir present que allò que cal preservar són només les estructures indispensables per a la creació de l'estat català i per garantir-ne el funcionament durant l'etapa inicial i no així la resta d'estructures que òbviament haurà de tenir una segona etapa de plena normalització.

És evident que aquest procés no ho pot preveure absolutament tot, però i haurà tot allò necessari perquè aquest trànsit de la postautonomia a la preindependència es faci amb les màximes garanties i la màxima seguretat.

Amb tot el que els acabo d'exposar fins ara crec que queda clar el propòsit del Govern i meu en aquesta legislatura. Però tampoc amb això no n'hi haurà prou. Ens caldrà el permís dels nostres veritables amos, que són els catalans i les catalanes. Ningú més no ens pot donar permís per fer el que hem de fer que no siguin els ciutadans amb el seu vot. Tot el que fem ha de comptar amb el vistiplau de la gent. Com passa sempre en democràcia. És la gent la que canvia les normes, és la gent la que diu de quina manera vol ser governada.

Per això parlem d'una validació democràtica al procés d'independència. Quina és la validació idònia en aquests tipus de situacions? Quin és el mecanisme més clar i més acceptable internacionalment per mesurar la voluntat d'un poble davant d'una decisió històrica? Hi ha un consens enorme, polític i ciutadà, que la fórmula ideal és un referèndum acordat amb l'Estat. I tots sabem que tantes vegades que l'hem demanat, tantes vegades que ens l'han negat.

Vol dir això que el referèndum acordat s'ha de descartar? No. De fet vinc a dir el contrari, que no hem de ser nosaltres els qui decidim descartar-lo.

Crec que ja ha quedat clar que no he vingut a intentar fer sostenible un autonomisme obsolescent, ni a entretenir les esperances de tanta bona gent que desitja canvis profunds amb jocs semàntics que sabem, i avui encara millor que fa vuit mesos, que no han servit per a res més que ajornar, i fins i tot corcar, les tímides i inconcretas insinuacions de reforma. Tant és així que encara avui mateix hem vist, per a mi amb una gran tristesa, com el sistema polític i mediàtic espanyol devora qui gosa obrir una mica el focus, molt discretament i sense cap renúncia ideològica ni programàtica, per preguntar-se si no s'hauria de parlar amb les forces independentistes. Per preguntar-s'ho! Per gosar aproximar-se al reconeixement d'un problema, perquè té l'honestedat de pensar que potser cal fer-hi alguna cosa després de cinc anys amb milions de persones mobilitzades i dos milions de votants que demanen donar-se de baixa de l'Estat espanyol. Una cosa tan radical, tan antisistema i tan escandalosa com parlar amb l'altre, perquè s'ha arribat a la conclusió que això és real, que probablement no som aquell ramat de gent crèdula i adoctrinada que la propaganda dependentista s'esforça a pregonar, a vegades amb cotitzats espònsors. Una cosa tan poc habitual en el sistema polític espanyol com és parlar amb l'altre, encara que sigui per dir-li que està equivocat però que està disposat a escoltar les seves raons i saber si hi ha o no un camí de solució. Li treuen el Sant Cristó Gros i li organitzen un sidral federal monumental.

He dit que em produïa tristesa i és exacte. Perquè em poso en la pell de tot demòcrata espanyol i me l'imagino profundament preocupat per l'afebliment de l'alternativa al *mando y ordeno* del PP, i per veure com els de les portes giratòries que un dia van il·lusionar tanta gent amb la promesa del canvi avui són capaços de la major deslleialtat per tal que no canviï res. Especialment el seu mode d'entendre el poder i d'una manera encara més especial el mode d'entendre el postpoder.

Quan vaig ser investit president, a l'Estat espanyol hi havia ja un govern en funcions. Nou mesos després, quan m'hauré sotmès a una qüestió de confiança, a un debat de pressupostos i a múltiples sessions de control parlamentari, a l'Estat espanyol hi continuarà havent el mateix govern en funcions que al gener, i que no haurà fet res de tot això. Ni una simple sessió de control parlamentari. I que provoca les conseqüències que tots vostès ja saben, des de l'impacte negatiu en la imatge de l'Estat arreu del món fins a la incertesa empresarial que, per cert, no provoca el procés d'independència de Catalunya (tal com reconeix el mateix govern espanyol per escrit). He dit el mateix govern que al gener però no és del tot cert. És pitjor: més empetitit i amb ministres que han demostrat la seva indignitat per ocupar el càrrec, alguns dels quals han dimitit però d'altres continuen aferrats a la poltrona. L'Estat ha anat clarament a pitjor.

I és justament perquè l'Estat ha comprovat ja dues vegades (i qui sap si una tercera) que d'esquena a Catalunya no es pot governar que avui toca, amb més èmfasi que mai, assenyalar que hi ha una alternativa que desbloquegi els dos problemes polítics i que aquesta alternativa passa per Catalunya. Avui és possible que l'Estat espanyol tingui un govern que sigui capaç de passar pàgina a una era fosca i inoperant des de molts punts de vista, cosa que seria llargament celebrada dins i fora de l'Estat, i que alhora sigui capaç de respondre políticament, amb l'ambició que les circumstàncies excepcionals requereixen, la demanda catalana de votar, cosa que també seria llargament celebrada dins i sobretot fora de l'Estat.

Sé que aquesta demanda democràtica, pacífica i persistent de la política i societat catalanes no ha rebut la consideració adequada. De fet, ha rebut sovint una greu i irresponsable desconsideració. Sé que per a alguns negociar amb nosaltres és negociar amb el pitjor enemic. El president de la Xunta de Galícia va dir fa una setmana literalment que "no es pot negociar amb la pistola del separatisme damunt la taula". En realitat ho consideren pitjor, perquè per negociar amb ETA s'hi van reunir almenys en dues ocasions i per negociar amb nosaltres no accepten ni asseure's a la taula.

El ministre Margallo va anar encara més lluny i ens va considerar pitjors que un atemptat terrorista, en unes paraules que no només ofenen els demòcrates en general, sinó que ofenen d'una manera punyent qui hagi estat víctima d'un atemptat terrorista perquè sap, amb un dolor immens que no s'apaga mai, el que representa.

Recordo tot això perquè tots aquells que parlen de moderació i de centrisme contrastin exactament què diuen ínclits moderats i centristes davant d'una demanda democràtica impecable i exemplar que, per si encara no se n'han adonat quan miren les imatges per la

tele, també és feta per la gent moderada i de centre d'aquest país, perquè sense ells ni s'omplen els carrers ni s'ompliran mai les urnes.

Però ara hi ha una nova oportunitat de reconeixement de la realitat catalana per part del sistema polític espanyol. Jo diria més: hi ha la necessitat de reconeixement d'aquesta demanda per part de l'Estat si vol sortir de l'embolic que perjudica tothom, sobretot la gent que està a l'atur i tem que hi hagi inversions empresarials frenades per la incertesa i la poca confiança que genera la política espanyola. No és una demanda que adreço al president en refuncions, Mariano Rajoy, sinó que trasllado la responsabilitat a tot el sistema polític espanyol. Tothom hi té una responsabilitat assignada, també nosaltres, per fer possible un referèndum acordat. En aquest sentit, puc dir amb rotunditat que hi ha tota la disposició a col·laborar lleialment amb un govern espanyol que vulgui col·laborar lleialment amb el Govern català, no només per complir amb els compromisos de l'autonomia, que això no s'hauria ni de demanar, sinó per fer possible que votem en un referèndum sobre la independència de Catalunya.

En aquest sentit reitero aquí al Parlament el que els líders polítics espanyols saben directament per mi. Si s'accepta el principi democràtic que els catalans hem de poder votar, aleshores estem disposats a obrir una negociació per explorar en quins termes s'hauria de desenvolupar aquest referèndum. Que vol dir que podem parlar de com formulem la pregunta, de quina és la data que podríem celebrar-lo, de quins serien els quòrums que acceptaríem per considerar vàlids els resultats, de quina moratòria establiríem per tornar a demanar el referèndum en cas que el perdéssim, i de quina manera gestionaríem el resultat que sortís. De tot això en podem parlar a fons i amb lleialtat. I en sortim beneficiats tots.

Per aconseguir això cal coratge i compromís. Torno a demanar si hi ha algú en el sistema polític espanyol que tingui el coratge i el compromís d'assumir una responsabilitat històrica, que segurament és incòmoda però és imprescindible per trobar solucions. Cal superar ancoratges del passat que encara llasten, cal deixar les misèries del present i mirar el futur amb convicció. Com ho va dir el gran socialista occità Joan Jaurès, referent del socialisme francès, i que no consta que s'assegués mai a cap consell d'administració d'una multinacional de l'energia: "Il ne faut avoir aucun regret pour le passé, aucun remords pour le présent, et une confiance inébranlable pour l'avenir".

Aquesta és una oferta que no caduca, però que no paralitza. Vull dir que el calendari dels 18 mesos i les bases fonamentals del procés es mantenen intactes.

I a finals de juliol de l'any que ve, el Parlament aprovarà les lleis necessàries perquè Catalunya funcioni com a Estat independent, i convocarem els ciutadans a les urnes perquè permetin amb el seu vot la proclamació de la independència.

En aquest sentit, si el Parlament em fa la confiança que demano, encarregaré al vicepresident Junqueras, com a president de la Comissió interdepartamental d'impuls de l'autogovern, que endegui l'arquitectura d'un referèndum a través del qual culminem el propòsit de retornar a Catalunya el poder polític d'un Estat sobirà, i que ha d'organitzar el

Departament que presideix el conseller Romeva, el responsable de la participació. Per tant, un encàrrec que apel·larà tot el Govern i del qual tot el Govern assumeix la responsabilitat que li pertoca.

La resolució de la demanda catalana es farà, per tant, d'aquesta manera: o referèndum, o referèndum. Perseguirem l'acord fins al darrer dia, treballarem amb la voluntat de fer un referèndum acordable amb l'Estat en tot moment, però si arribem al final de la legislatura i no hi ha hagut cap resposta positiva en aquest sentit, estarem preparats i a punt per pujar el darrer graó abans de proclamar de manera efectiva la independència de Catalunya i, a tot estirar, convocarem un referèndum per a la segona quinzena de setembre de l'any que ve.

Amb això compliríem el mandat rebut el 27 de setembre, amb això culminaríem la legislatura en els termes i els temps a què em vaig comprometre.

Però ens falta, naturalment, superar un escull. I aquest escull es diu confiança. Si fem un pacte per la confiança, demà arrencarà la segona i última fase del procés cap a la independència. Si el resultat no permet aquest pacte, la legislatura s'haurà acabat.

Jo confio en tots vostès, a nivell personal, però confio sobretot que la majoria de vostès m'atorgarà la confiança que els demano, fidel al compromís que vaig expressar el dia 10 de gener en la sessió d'investidura i que vaig ratificar després en el meu discurs de presa de possessió.

Moltes gràcies per la seva atenció.

Barcelona, 28 de setembre de 2016